

LA VANGUARDIA

PRESIDENT-EDITOR

JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

DIRECTOR

Jordi Juan

DIRECTORS ADJUNTS

Lola García
Miquel Molina
Enric Juliana
Álex Rodríguez
Enric Sierra

SUBDIRECTORS

Manel Pérez
Isabel García Pagan
Llàtzer Moix
Lluís Uría
Joel Albarrán

CDO (ESTRATÈGIA DIGITAL)

Jordi Marquès

Adjunt al Director: Pedro Madueño — Redactors en cap: Ramon Aymerich (Internacional), Sílvia Angulo (Política), Marga Soler (Opinió), Susana Quadrado (Societat), Ramon Suñé (Viure), David Dusster (Magazine i Gent), Sílvia Colomé (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura(s)), Joan Josep Pallàs (Esports), Elisenda Vallejo (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Ignacio Orovio (A Fons), Fèlix Badia (Fidelització), Núria García Arenas (Disseny), Pau F. Rodríguez (Xarxes Socials i CMO), Álvaro Mazariegos (SEO), Jordi Canyissà (Operacions) i Salvador Enguix (València) — Defensor del lector: Joel Albarrán — Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

Repetir eleccions serviria de poc

Potser el principal ensenyament que es desprèn de l'enquesta de GAD3 per a *La Vanguardia* publicada en la nostra edició d'avui és que unes noves eleccions no canviarien gaire el repartiment de vots a Catalunya i probablement conduirien a un nou intent de formació de Govern entre ERC i JxCat, les dues principals forces independentistes. La reflexió que suscita aquest pronòstic és clara: repetir eleccions serviria de poc i, a més, prolongaria innecessàriament aquest llarg interregne sense govern a Catalunya, al qual ens aboquen les baralles fratricides entre els dos partits esmentats.

Segons aquesta consulta, si ara se celebressin nous comicis, tornaria a guanyar el PSC, que passaria del 23% dels sufragis i dels 33 escons obtinguts el febrer a un percentatge del 25,4% i 36 diputats. Amb aquest triomf no n'hi hauria prou, tot i això, perquè els socialistes formessin govern. Entre altres motius perquè les expectatives d'ERC i de JxCat també avancen. Els republicans passarien del 21,3% dels vots i de 33 escons al 22,2% i 35 escons. Al seu torn, els de Carles Puigdemont passarien del 20% i els 32 diputats al 20,8% i 33 diputats.

Aquests tres partits creixen. Però els socialistes ho fan més, ja que augmenten gairebé dos punts i mig, mentre que el creixement de les altres dues formacions no arriba a un punt. Aquests augments dispers podrien interpretar-se com un càstig a ERC i JxCat, que s'han demorat estèrilment en les negociacions per a la formació d'un Govern, que han trencat les negociacions i que semblen incapaces d'assolir un grau mínim d'entesa per afrontar la legislatura i els gravíssims problemes causats per la pandèmia, sobretot els efectes sanitaris i econòmics.

La semblança, sempre segons l'enquesta de GAD3, en la marxa d'ERC i JxCat s'esvaeix quan es tracta de la valoració dels líders d'aquestes formacions. Mentre la de Puigdemont

ha descendit en pocs mesos de 3,8 a 3,3, la de Pere Aragonès ha pujat de 4 a 4,4. (La d'Oriol Junqueras ha baixat de 4,9 a 4,6 i la de Laura Borràs s'ha mantingut en 4,2.) Això significaria que els enquestats desaproven la manera de procedir de l'expresident Puigdemont, entossudat des de Waterloo en la confrontació amb l'Estat, de la qual es poden esperar molt pocs resultats, més enllà de mantenir Catalunya en una situació de paràlisi governamental sense dubte irresponsable. També a l'hora d'assenyalar els responsables d'aquesta paràlisi els enquestats segueixen una línia similar. Perquè si bé el 63,1% atribueixen per igual a ERC i a JxCat la culpa de la no-formació d'un Govern, quan se'ls demana que individualitzin la culpa, el 23,4% acusa JxCat i només el 9,6% assenyala ERC.

Dos de cada tres enquestats qualifiquen la situació política catalana de dolenta

Catalunya està molt cansada, per no dir extenuada, després de tants anys de procés i de bloqueig polític. La participació en unes noves eleccions no milloraria gaire respecte a les del 14 de febrer en una situació de crisi sanitària molt pitjor que l'actual, en la qual la vacunació convida a tornar a la normalitat. Aquesta fatiga acumulada mina els ànims de la població i no millora l'opinió que té dels qui els han dut a aquest cul-de-sac.

És urgent trencar amb aquesta dinàmica que ha abocat el país a la divisió i la postració. Està molt estesa entre la població la idea que la situació econòmica catalana és dolenta (55,6%) i que la política encara és pitjor (65,8%). Són majoritaris, entre els enquestats, els que opinen que d'aquí un any les coses estaran més bé, cosa que potser alguns interpreten com que estem en camí de millora i d'altres, potser més realistes, com que és difícil anar a pitjor. En resum, el quadre que pinta l'enquesta és més preocupant. Els qui així ho han pintat han de ser conscients que tenen el país postrat, que les vies explorades fins ara no duen enlloc i que han d'actuar d'una altra manera.●

La guerra dels xips

Un dels projectes emblemàtics que la Generalitat ha seleccionat per finançar amb els fons europeus Next Generation EÚ és el desenvolupament d'un xip, amb patent pròpia, que contribueixi a impulsar la sobirania tecnològica de la Unió Europea. A Catalunya hi ha coneixement, talent i infraestructura per a això, com ja han demostrat els científics del Barcelona Supercomputing Center-Centre Nacional de Supercomputació (BSC-CNS) que van dissenyar, fa dos anys, un primer prototip, gràcies a les possibilitats que ofereix el supercomputador Mare Nostrum. Va ser un primer pas que ara es vol continuar. La inversió assignada per al desenvolupament d'aquest xip s'eleva a prop de quatre-cents milions d'euros. És una quantitat important, però, de fet, aquesta xifra no reflecteix —ni de lluny— la voluntat de pensar en gran que necessita Europa. Té més de simbòlica que altra cosa. La realitat és que per desenvolupar i produir un xip d'última generació tecnològica cal una inversió que oscil·la entre els 10.000 i els 16.000 milions d'euros. Per això la Unió Europea —amb Espanya inclosa— ha de fer una aposta seriosa, ambiciosa i milionària si realment volen aconseguir la sobirania informàtica i digital que geopolíticament necessita com a potència econòmica. El talent existeix. Els diners també, perquè el Next Generation EU té 750.000 milions d'euros per invertir. No-

La Unió Europea ha d'apostar per la seva sobirania tecnològica amb importants inversions

més falta voluntat política, cooperació lleial entre els països europeus i determinació.

Actualment la producció de xips avançats —sigles en anglès de processadors consolidats altament integrats— està en mans pràcticament d'empreses de Taiwan i Corea del Sud, ja que tenen una quota del 81% del mercat mundial. La resta és a la Xina i els Estats Units, dues potències que estan incrementant acceleradament la capacitat de desenvolupament i de fabricació d'aquests microprocessadors que s'han revelat indispensables per a tot: ordinadors, smartphones, automòbils, avions, consoles de videojocs, tecnologia mèdica i militar, així com multitud d'instruments i objectes presents i futurs fonamentals per a la transformació digital. Els xips, que a més comencen a escassejar, s'han revelat estratègics per a la competitivitat econòmica i industrial. Però són també claus per a la sobirania tecnològica i per a la seguretat, ja que poden amagar a l'interior nanoelements indetectables per fer-los servir en l'espionatge industrial, boicots econòmics o esquerdes de seguretat militar.

La Comissió Europea ha constatat la vulnerabilitat que suposa no disposar del desenvolupament i la fabricació de xips propis. Ara només falta que dinamitzi els plans necessaris per fer-ho, i Barcelona i Catalunya, i per tant Espanya, s'han de mobilitzar per tenir-hi un paper rellevant.●

FUTURS IMPERFECTES

Màrius Carol



Desqualifica, que alguna cosa queda

S'explica dels Set Savis de Grècia que en una ocasió van ser rebuts pels sacerdots a Delfos, a tocar de l'oracle d'Apol·lo, i convidats a posar una frase als murs del temple. Tots van acceptar gustosos, menys Bies, a qui consideraven el més sagaç del grup. Però Bies els va respondre que seria millor que no escrigués res. Van insistir tant, que al final va agafar el cisell i va gravar: "La majoria dels homes és dolenta". El veredictes era una bomba capaç de fer saltar pels aires qualsevol ideologia. No és que Bies tingués un mal dia: amb la seva rotunditat, el savi ens venia a dir que els homes no són de fiar i que fins i tot els teus amics et poden abandonar quan més els necessites.

Aquesta setmana hem assistit a l'espectacle d'un centenar d'independentistes insultant altres independentistes. Va passar a les portes de la seu d'ERC, arran de la notícia que els republicans han decidit prescindir de JxC per governar, després del calvari que la cúpula d'aquesta formació els estan fent passar, amb dues inversions fallides i un ultimatum igno-

Dir traïdor a qui pensa diferent suposa una preocupant superioritat moral

rat. Els crits de "traïdors" van retrobar al carrer i fins i tot hi va haver un miserable que va llançar un eslògan demanant que Junqueras es podrís a la presó. Durant anys han estat els no independentistes qui han estat assenyalats com a traïdors, la novetat és que ara els assenyalaments es fan dins del secessionisme.

La traïció política, deia Maquiavel, és l'únic acte dels homes que no es justifica. No deixa de ser curiós que un relativista moral com ell, que pensava que la finalitat valida els mitjans, escrigués una cosa així. Els catalans tenim el nostre propi terme per anomenar els traïdors, *botiflers*, utilitzada arran de la guerra de Successió com a sobrenom dels felipistes. L'expressió prové del terme francès *beauté fleur* (bonica flor), amb referència a la flor de lis daurada sobre fons blau de l'escut d'armes de la Casa de Borbó.

Dir-li a algú traïdor és una manera de desqualificar-lo, d'estigmatitzar-lo i de posar els altres en contra seu. Però la facilitat amb què s'utilitza a Catalunya demostra una superioritat moral de determinats col·lectius que han ocupat el poder, i que es resisteixen a perdre'l, que bloqueja el debat i la sortida de les crisis. L'últim que necessitem és minar les relacions personals i impossibilitar els acords. Mentre ens dediquem a buscar traïdors abans que solucions per sortir del laberint, només aconseguirem engrair el Minotaure i debilitar-nos com a societat.●